

השתדלנו לאהוב להכיר לרחם, (חסד, גבורה, תפארת) אך מנין הכוח להתמיד? מה יקרה כשנפתע על ידי תהפוכות החיים? כולנו שוכחים, מסיחים את דעתנו, נסחפים במטלות החיים, מי אומר שכשיפוג הרושם יהיה לנו הכוח להמשיך?

לשם כך באה מידת הנצח. היא באה לאפשר לנו עמידה והתגברות בכל מצב. ודאי קרה שנקלעתם למצב מתסכל. חלומות לא התממשו, והתסכול התיישב על היבלת הכי כואבת. השכל הסביר לך שככה זה, שזה לטובתך, שתגדל מזה, תתרחב מבפנים, שזה תיקון, זיכור... הכול טוב ויפה, אבל בינתיים, זה כואב. איך נהיה בתודה? בשמחה? או למשל: למדתי, וההבנה פעלה בי רצון לא לזנוק. למחרת, נגעו לי ביבלת שלי, ובאחת! התנדפו כל ההארות, והשיעורים... למה? כי לא היתה החלטה מעשית.

ההחלטה המעשית מתרחשת במידת הנצח. זו החלטה שאומרת שבין אם יש לי או אין לי חשק, אקיים את החלטתי. אקום בלילה לילדים, אקבל את פניו בשמחה, אדון לכף זכות. לא בגלל הרצון, התובנה והעונג של אתמול, אלא משום שפעם ככה החלטתי. זו לא סתם החלטה טכנית, הרי בעבר התבוננתי, רצייתי האמנתי, אבל כל זה אבד בדרך, התפוגג ונשכח. ועכשיו, נותר רק זיכרון ההחלטה. נותרה החלטה פנימית יבשה. אבל כוחה של החלטה זו דווקא ביושב שלה. זה חזק! ומחזיק בתוכו את כל העומק. נשאר הסכסוך חזק בלב. הרי אם נסמוך על שבשבת התבוננות והרגשות, אין סיכוי. האם נלך לתפילה, לעבודה, להכין ארוחה, רק כשמתחשק? כל מידה מיוצגת באיבר מיוחד בגוף. מקום הנצח וההודו ברגליים. במידת הנצח אין התרוממות רוח, אבל שם עומק הנאמנות שלך, שם כל הפנימיות. לכאורה מעשה חיצוני אבל מקורו בשרש, והוא מעיד עליך שיש לך שייכות לעניין. הרגליים נושאות את כל הגוף. זהו הכוח לא להתפעל ממניעות ולהמשיך. להמשיך ללכת. מידה זו נובעת מראיה לטווח רחוק. שם ההתקשרות הינה מתוך ביטחון ועוצמה. זו מידה המושרשת בעל מודע (בכרת), בכוח הרצון. כדי לשנות עמדה נפשית, או הטבע, צריך לעורר רצון עז, את עומק הרצון. ורצון עז זה מביע את מהות הנפש.

(לכל תכונה יש מקבילה ביצר הרע. מידת הנצח בקדושה תבקש להחליש את האגו, לנצח את החולשה הפנימית. בקליפתה, תבקש מידת הנצח להביס את הזולת ותרבה בווכחות ובנצחנות.)

ידוע שהמלך היה מבזבז את כל אוצרותיו כדי לנצח בקרב, אוצרות שנאגרו שנים רבות במעמקי מחסניו. בשנים כתיקונם האוצרות היו מוסתרים. בשעת מבחן, מלחמה, היה המלך מרוקן את הכול ואפילו מבזבז. הרצון לנצח כל כך חזק שמוכנים לכול. רואים זאת במוחש אצל ילדים.

לכל אחד מאיתנו מלכות (שדה פעולה), על עצמו ובסביבתו, ועליו לבצר ולהעמיק מלכות זו. עליו להציב את עצמו במקום אמיתי, מתוך ראייה ארוכת טווח. ברגעי מבחן הוא ישתמש באוצרות שלו. אוצרות ענקיים החבויים בתוכו, אוצרות בלתי פוסקים של רצון ואמונה. ככל שיהיה דבק במטרתו, להיטיב ולרחם, לשמור על הקשר, על הבית, יקבל בלי גבול אוצרות – מלמעלה. מידת הניצחון מגלה אוצר עליון של אהבה ויראה. (רבי מלובביץ ספר המאמרים ב מעמ' רמא)

רוב חיינו יהיו בע"ה זוגיים, ולחיים תקופות שונות. תקופות של ביכורים ותקופות של אסיף. רעננות נעורים בגרות וזקנה. עליות ומורדות. לעולם יהיו החיים שונים ממה שתכננו. לעולם יהיו הפתעות. החיים אינם סטטיים. מידת הנצח שומרת על הקשר מפני מזיקים. היא לא תיתן לשום רגש חולף, הרהור או חולשה להוות חיץ. בעוד שרגש עולה ורגש יורד, כשהמחשבות מבלבלות, במידת הנצח, הביטחון בקשר הוא מוחלט, הוא פשוט - לנצח.

מעל הארון בקודש הקודשים היו כרובים. הכרובים היו פני איש ואישה, הימני היה נצח והשמאלי היה הוד. (זהר במדבר פרשת פנחס) והקב"ה היה מדבר בין הכרובים. שם היתה ההתגלות. כל עם ישראל היו משתחוים לכיוון הפרוכת שמאחוריה הכרובים. השכל אומר: "זו עבודה זרה!" הרגש אומר: "ייהרג ואל

יעבור!" – ובמקדש השתחוו, כשכל הגוף על הרצפה, ראש ורגל בשווה. במקדש ראו שכינה אז לא היו שאלות. ואם היו תהיות שמו אותם בצד. מחוץ למקדש אכן זו עבודה זרה, אך במקדש, מסרו את השכל, הרגש, והרבה מעבר – את הכול את עצם החיים. נצח והוד. מה שאסור בכול מקום היה לפסגת המאוים – במקדש. ומשם מבין הכרובים הכוח בבית פנימה, לנצח ולהוד. הנצח מחליט ופועל, ממשיך מתוך אמונה, וההוד, מקבל ומודה בכל מצב.

כשמידת הנאמנות העיקשת שוכנת פנימה, היא מקרינה החוצה, אל האומה כולה. היא מעניקה כוחות של נחישות וביטחון מול אויבים מבחוץ, היא מנצחת, מסירה בלבולים, וממשיכה אוצר עליון.

אנו בדור של "עיקבתא דמשיחא" דור של עקביים. איננו מסוגלים להיגאל מכוח אהבתנו, יראתנו, ותפארתנו, זה גדול עלינו. כוחנו במידת הנצח. בהליכה הפשוטה. פשוט להמשיך וללכת! להתמיד! בביטחון ובשמחה, ואז מובטח לנו שננצח כי "נצח ישראל לא ישקר".